

ONVERWACHT

*Jenni Hendriks
& Ted Caplan*

Vertaald door Esther Ottens

GOTTMER

Haarlem

Zittend op de ijskoude bril in het derde hokje van de meisjeswc's drukte ik mijn dijen tegen elkaar en probeerde uit alle macht niet te plassen.

'Ronnie, ben je nou 's klaar daar? We moeten opschieten, anders zijn we te laat voor het eerste uur,' zei Emily. Nee, ik was nog lang niet klaar. En een telaarbriefje was niet bepaald mijn grootste zorg.

'Ga maar vast. Ik heb... damesproblemen.' Maar niet van de maandelijkse soort.

Ik bad dat Emily gauw weg zou gaan. Dat tweede glas sinaasappel-guavesap van vanochtend was een foutje geweest. Dat rotspul was ook veel te smeug en lekker. Eindelijk hoorde ik de deur naar de gang opengaan. Het geluid van hollende voetstappen galmde door de betegelde ruimte, en toen... stilte. Ik bleef doodstil zitten, ingespannen luisterend of er niet toch nog een meisje, of erger, een lerares, aankwam. Maar er druppelde alleen een kraan. Iedereen zat in de klas. Ik slaakte een zucht van verlichting. En liet bijna mijn plas lopen.

Tijd om uit te vinden of mijn nachtmerrie voorbij was of nog maar net begonnen. Ik ritste mijn rugzak open en schrok ervan hoe hard het geluid weerkaatste. Hoewel ik alleen was, raakte ik het gevoel dat iemand wist wat ik deed niet kwijt. Ik voelde tussen de pennen en stukjes potlood onder in mijn rugzak tot ik vond

wat ik daar had verstopt. Met het ding in mijn hand ging ik weer zitten. Het was zwaarder dan ik me herinnerde.

Gisteravond had ik de gebruiksaanwijzing gelezen. En nog een keer toen ik wakker werd. En nog een keer na het ontbijt. Ik was een ijverige leerling. Maar nu het moment gekomen was, kneep de angst mijn keel dicht. Stel dat ik naast de strip mikte. Stel dat ik het verkeerd deed. Ik had maar één zo'n ding, dus het mocht niet de mist in gaan. Ik haalde diep adem. Ik stond gemiddeld een 9, was lid van de National Honor Society en zou in het najaar naar Brown University gaan. Dan kon ik verdorie ook op een strip plassen.

Ik scheurde de dikke folieverpakking open en haalde de zwangerschapstest eruit. Het plastic venstertje staarde me blanco aan, klaar om me mijn toekomst te voorspellen. Zonder er verder al te veel over na te denken hield ik het ding tussen mijn benen en plaste.

Even verloor ik me in de zaligheid van een leegstromende blaas, toen sloeg de paniek toe. Ik had een stap overgeslagen. In de gebruiksaanwijzing stond dat je eerst een klein beetje moest plassen en dán pas de strip in de straal moest houden. Zou de uitslag onbetrouwbaar zijn als je dat niet deed? Ik keek omlaag om te zien of de test werkte. De wattige stift was doorweekt en het venstertje werd lichtgrijs. Hoorde dat zo? Of betekende het dat ik het kapot had gemaakt? Kon ik beter stoppen met plassen?

Toen verscheen er een dun roze lijntje. De moed zakte me in de schoenen, tot ik me herinnerde dat ze dat in de bijsluiters de controlestreep noemden. Als je zwanger was, moesten er twee streepjes verschijnen. Ik hoopte dat deze streep betekende dat de test goed werkte. Vooral omdat ik geen plas meer had. Zoals de gebruiksaanwijzing had aanbevolen haalde ik het ding zo ho-

horizontaal mogelijk tussen mijn benen vandaan. Drie minuten. Over drie minuten zou ik de uitslag hebben. Dit werden de langste drie minuten van mijn leven.

Ik keek overal naar, behalve naar het venstertje. Ik was niet iemand die obsessief met haar make-up bezig was of verboden middelen rookte, dus ik had de afgelopen jaren niet veel tijd doorgebracht op de meisjes-wc's. Na vijfenveertig seconden turen naar de muren wist ik dat ik weinig had gemist. Het enige wat me nog een beetje afleidde was een redelijk grappige karikatuur van onze directeur en meerdere grimmige waarschuwingen over de zieke geslachtsdelen van het footballteam, al was dat verder geen nieuws. Ik wierp een voorzichtige blik op de test. Nog steeds één streepje.

Mijn hoop laaide op. Misschien was ik alleen maar overtijd. Misschien maakte ik me weer eens druk om niets. Net als laatst, toen ik zeker wist dacht dat ik dat essay voor Engels had verprutst. Maar hoewel ik de thematische overeenkomsten tussen Dickens' *Great Expectations* en Thackerays *Vanity Fair* niet volledig had uitgediept, had ik er toch een 10 voor gekregen.

Het was een stressvol jaar, met het eindexamen en de toelatingsprocedure voor de uni en het schoolgala... En dan probeerde ik ook nog als beste van mijn klas te eindigen zodat ik als *valedictorian* straks op de diploma-uitreiking de afscheidsspeech mocht houden. Ik was natuurlijk gewoon overtijd. Ik knipperde met mijn ogen. Verscheen daar heel vaag een tweede streepje? Ik draaide het venstertje zoveel mogelijk naar het licht. Kon ik het maar...

Met een klap vloog de deur van de wc-ruimte open.

Ik schrok me kapot. In slow motion zag ik de test via mijn vingertoppen uit mijn handen glijden. Ik schoot toe om hem op

te vangen, maar greep mis. Tollend vloog het ding door de lucht, waarna het duidelijk hoorbaar op de tegels kletterde, onder de deur door schoof en pal voor de wasbakken tot stilstand kwam.

Oké, dit was niet het moment om in paniek te raken. Ik moest kalm blijven. Misschien zag degene die binnen was gekomen het niet. Misschien was ze blind. En doof. Misschien kwam er een gigantische aardbeving en stortte de school in en gingen we allemaal dood. Er liep heus wel ergens een breuklijn onder Missouri.

Stamp. Stamp. Stamp. Onder de deur door zag ik twee afgetrapte legerkistjes naar de test toe lopen, die perfect werd uitgelicht door een streep zon. In beeld verscheen een hand, met restjes groene lak op afgekloven nagels.

‘Halló hé.’

Wie was het? Wie stond daar met mijn ondergeplaste toekomst in haar hand? Ik gluurde door de kier tussen de deur en de deurpost. Zwart oversized T-shirt. Een iets te kleine skinny met scheuren. Flets turquoise haar met zwarte uitgroei dat in geen dagen een borstel had gezien.

Nee. Zo wreed konden de schoolgoden nooit zijn. Bailey Butler. Jefferson Highs hoogsteigen zwarte gat van woede en duisternis. Als je haar in de gang gedag zei, stak ze haar middelvinger naar je op. Kon je nagaan wat ze deed als je in de pauze bij haar wilde gaan zitten. Ze had in de kantine een hele tafel voor zichzelf omdat ze letterlijk blafte naar mensen die wilden aanschuiven. Toen de quarterback van het footballteam iets had gezegd wat haar niet aanstond, had ze een zakmes gekocht en zijn naam erin laten graveren. Dat gerucht ging in elk geval. Ze was chagrijnig. Ze was cynisch. Ze was extreem onaangenaam gezelschap. Ze was ook ooit mijn beste vriendin geweest.

Bailey hield de test onder haar neus. ‘Nog vers.’ Ze liet haar

blik door de ruimte gaan en zag mijn witte Adidas Superstars onder de deur uit piepen. ‘Ah, dit wordt lachen.’

Zou ze horen dat ik het was? We hadden elkaar bijna vier jaar niet gesproken. Voor de zekerheid zette ik een zo zwaar mogelijke stem op. ‘Uhm, als je die weer even onder de deur door zou willen schuiven, graag.’ Ik stak mijn hand uit en hoopte vurig dat ze in een genadige bui was.

Bailey lachte smalend. ‘Leuk geprobeerd. Maar ik weet vrij zeker dat Batman niet zwanger kan raken.’ Door de kier zag ik haar heen en weer lopen, handen op haar rug, mondhoeken omhoog gekruld. Hoera. Ik kende die grijns. Het was de grijns die ik me voorstelde op het smoel van de katholieke priesters die verantwoordelijk waren voor de Spaanse inquisitie.

‘Chloe McCourt?’ gokte ze. IJzig zwijgend zat ik op de wc. Ik was niet van plan dit spelletje mee te spelen. Ik zou gewoon wachten tot ze er genoeg van kreeg. Bailey kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Nee. Calvin heeft het uitgemeakt. En ze krijgt écht niet zo snel een nieuw vriendje nu ze midden op het schoolplein zijn footballkleden in de hens heeft gestoken, hoe groot haar tieten ook zijn. Hm. Lastig dit. Ella Tran? Die is dom genoeg om haar mintjes voor de pil aan te zien.’

‘Hier met dat ding.’ Ik probeerde het dwingend te zeggen, maar het klonk toch vooral wanhopig.

Bailey bestudeerde mijn schoenen. ‘Dan hebben we natuurlijk ook nog langdurig lid van de Penis van de Maand Club, Olivia Blume...’

‘Nee!’ flapte ik er verontwaardigd uit.

‘Oeeh. Het oordelende type. Dat is een aanwijzing. Wie vindt zichzelf beter dan de rest?’ Ze tikte tegen haar kin. ‘Faith Bidwell?’ Dit zou ze nooit opgeven. Ik moest er een eind aan maken

voor er nog iemand binnenkwam.

‘Stik. Niet verder vertellen. Mag ik hem nou terug?’ Ik wachtte met uitgestoken hand. Ik wist niet of ze mijn B-vertoning slikte, maar ze kwam in elk geval naar mijn hokje toe. Misschien begon het haar te vervelen. Ik kreeg weer een klein beetje hoop. Maar in plaats van zich te bukken om me de test aan te geven, greep ze zich met een sprong aan de bovenkant van de deur vast.

‘Krijg nou de tering!’

Ik gaf een gil. Hangend over de rand van de deur keek ze grijnzend op me neer.

‘Bailey! Ga weg!’ schreeuwde ik, woest wapperend met mijn hand.

‘Droom ik? Zo perfect kan het leven nooit zijn,’ kraaide Bailey.

Met een rood hoofd probeerde ik mijn onderbroek en jeans op te hijsen zonder mezelf bloot te stellen aan Baileys lachende ogen.

‘Mag ik even?’ Nijdig keek ik naar haar op.

Verrassend genoeg liet ze zich zonder protest zakken. Met mijn kleren weer aan gooide ik de deur open. Ze stond me op te wachten.

‘Veronica Clarke, hoe is het mogelijk,’ zei ze terwijl ze haar telefoon uit haar kontzak haalde. ‘Wacht even. Dit wil ik nooit meer vergeten.’

‘Heb het lef niet...’

Ze maakte een foto en bekeek glimlachend het resultaat. ‘Zo zal ik je me altijd herinneren.’ Ze keerde de telefoon naar me toe. Op de foto graaide ik naar de camera, met mijn mond open alsof ik gromde.

‘Niet online zetten!’ gilde ik voor ik er erg in had. Dat ontbrak er nog maar aan: totale vernedering via social media.

Bailey glimlachte liefdevol naar de foto voor ze de telefoon

weer in haar zak stopte. ‘Rustig maar. Deze is te bijzonder om te delen.’

‘Zijn we nu klaar? Je hebt je zin toch? Je hebt me voor schut gezet. Je hebt me uitgelachen. Je hebt mijn dag nog rottiger gemaakt dan-ie al was. Wil je me dan nu alsjeblieft die test teruggeven?’

Ze keek naar mijn uitgestoken hand en trok een wenkbrauw op. ‘Ik zie dat je je maagdenring nog omhebt. Is dat voor de show? Of is hier sprake van een onbevleete ontvangenis?’ Als een speer trok ik mijn hand terug. Mijn wangen gloeiden. Typisch Bailey om precies díé details te vinden waarmee ze me op stang kon jagen. ‘Wauw. Jij bent echt het complete cliché.’

‘Ik ben geen cliché!’ sputterde ik.

‘Christelijk meisje, koningin van het gala, leerling van het jaar wordt zwanger – echt wel cliché.’

‘Ten eerste word ik misschien leerling van het jaar, maar Hannah Ballard heeft veel meer extra vakken gedaan dan ik. Mijn cijfergemiddelde is natuurlijk wel hoger en ik vind dat mijn vrijwilligerswerk ook mee moet tellen...’

‘God, wat ben je toch een nerd...’

‘En ik was alleen maar genomineerd als koningin, dus helemaal geen cliché,’ besloot ik.

‘Je hebt gelijk. Ik neem alles terug. Mijn welgemeende excuses. Je bent het bijna complete cliché.’

‘Ik weet dat het zo ongeveer onmogelijk is voor je, maar kun je misschien heel even géén bitch zijn?’

Bailey keek me licht verwonderd aan. ‘Nee. Waarom zou ik?’

Toen knapte er iets bij me. Nadat ik anderhalve week had lopen piekeren, een zwangerschapstest van mijn zus had moeten gappen en de hele ochtend mijn plas had opgehouden, moest ik ook nog zien te dealen met Bailey die Bailey uithing? Wat ze altijd

zeggen over dat rode waas – dat klopt niet. Het is een wit waas dat je voor je ogen krijgt. Het was net alsof er een flitser afgang. Voor ik het wist dook ik naar de hand met de test. Bailey ontweek me nog net door een paar stappen achteruit te doen.

‘Jee, meid. Chil. Je krijgt hem pas terug als je iets zweert.’

‘Dat dacht je maar,’ snauwde ik toen ik voor de tweede keer op haar af sprong. Lachend om mijn treurige pogingen viel ze tegen een wasbak. Eindelijk kon ik haar arm grijpen. Met alle kracht die ik in me had probeerde ik haar vingers los te wrikken, maar opeens voelde ik iets kouds en scherp in mijn hals.

‘Chil, zei ik.’

Ik verstijfde. Voorzichtig draaide ik mijn ogen naar de spiegel. Bailey hield een hoekig, zwart plastic ding tegen mijn keel. Het duurde even voor ik besepte wat het was, want ik kende ze alleen van politieseries. Het was een taser. Dat mens had een taser.

‘O mijn god. Hoe heb je die de school in gekregen? Daar kun je voor geschorst worden! En dat een maand voor de diploma-uitreiking!’

Bailey snoof. ‘Logisch dat je meteen daaraan denkt als iemand met een taser op je af komt.’ Ik liet haar pols los. Ze liet de taser zakken en deed een stap achteruit. ‘Goed, waar waren we? O ja, ik weet het weer. Ik geef je de test terug als jij mij iets belangrijks zweert: dat je voortplantingsmaatje niet Kevin Decuziac was.’

Ik wilde kreunen, maar hield me in. Ze wist dat Kevin mijn vriend was. De hele school wist dat. Hij was de uitbinker van het voetbalelftal. Hij speelde in onze kerkband. Iedereen mocht hem, zelfs mijn ouders. Oké, zijn cijfers waren niet opzienbarend, maar zijn maffe gevoel voor humor maakte veel goed. En, het belangrijkste, hij was stapelgek op me. Alleen Bailey kon een probleem hebben met Kevin.

Toen ze mijn gezicht zag trok ze zogenaamd gechoqueerd haar neus op. 'IIIIEEEEEEWWWWW.'

'Geen idee waarom je daar verbaasd over bent,' mopperde ik verdedigend.

'Weet ik veel, misschien hoop ik dat je dat geniale brein van je eens een keer gebruikt en het uitmaakt met die gast. Of dat hij sterft aan ebola of zoiets. Rrgh! Rrgh! Rrgh!' Ze klonk als een kat met een haarbal in z'n keel. 'Dat je die slijmerige etterbak in je hebt gelaten!' Ze boog zich kokhalzend voorover – en legde in haar enthousiasme de taser op de rand van de wasbak.

Ik pakte hem terwijl zij zogenaamd de hele vloer onderkotste. Ze deed er nog een paar oprispingen over voor ze merkte dat er een hoekig zwart ding op haar gericht was. Haar ogen werden een fractie groter, maar ze glimlachte.

'Nou nou, ik ben onder de indruk.'

'Geef hier,' zei ik dreigend, zoals mijn vader als hij kwaad was wanneer mijn broertje met een van zijn gesigioneerde honkballen speelde.

'Doe dan.'

'Wat?' Verbaasd liet ik de taser een paar centimeter zakken.

Bailey kwam dichterbij, totaal niet bang voor het niet-dodelijke-maar-waarschijnlijk-evengoed-heel-pijnlijke wapen. 'Ik heb hem nog nooit gebruikt. Ik ben wel benieuwd hoe het voelt.'

Opeens liep alle woede uit me weg. Bailey was nog precies hetzelfde. Nog steeds iemand die stomme dingen deed, zoals god weet hoeveel volt door zich heen laten jagen, alleen om te kunnen zeggen dat ze wist hoe het voelde. En ik ergerde me er nog steeds kapot aan.

'Zou ik ervan gaan schuimbekken?' vroeg ze zich hardop af.

'Ik doe het heus niet.'